

Dorie,
fata pe care nu o iubea nimeni

Doris Van Stone
și
Erwin W. Lutzer

Editura Casa Cărtii, Oradea
2009

This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title *Dorie*, copyright © 1979 by The Moody Bible Institute of Chicago. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STONE, DORIS van

**Dorie - fata pe care nu o iubea nimeni / Doris
Van Stone și Erwin W. Lutzer. - Oradea : Casa Cărții,
2009**

ISBN 978-973-8998-52-0

I. Lutzer, Erwin W.

286.15

821.111(73)-97=135.1

Traducerea: Talita Adam

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

*Lui Burney și Darlene
care mi-au oferit privilegiul de a mi se spune „Mamă”*

Cuprins

Cuvânt înainte	11
1. Mamă, te rog vino acasă	13
2. Orfelinatul	19
3. În căutarea dragostei	29
4. Mamă, unde ești?	35
5. Doamne, este prea dureros!	41
6. Femeie, este aceasta fiica ta?	49
7. Doris, unde este tatăl tău?	55
8. Domnule, sunteți cumva tatăl meu?	63
9. Doamne, nu!	69
10. Nu ești fiica mea	75
11. Iată vin militarii	79
12. Tată, te-am iubit!	85
13. Noua Guinee, iată-ne, venim!	89
14. Provocarea din Shangri-La	93
15. Viața în vale	99
16. Timpul nostru este în mâinile Tale	107
17. Promite-mi că mă vei înmormânta	117
18. Mamă, ce este acela un mormânt?	121
19. Spunând adio văii	127
20. Vindecând pe cei cu inima zdrobită	131
21. Meditații la mormânt	139

Mulțumiri

Dorim să le mulțumim lui Erwin și Rebecca Lutzer pentru multele ore de cercetare și scriere de care a fost nevoie pentru a scrie această carte. Eu și soțul meu apreciem dorința lui Erwin de acuratețe și claritate în înregistrarea tuturor detaliilor. Soția lui dragă, Rebecca, a scris și rescris manuscrisul și a făcut ultimele retușuri editoriale. De asemenea, Kay Oliver a petrecut multe ore ajutând la terminarea proiectului final. Pentru toate acestea, eu și Lloyd suntem profund recunoscători. Credem că Dumnezeu va folosi această istorisire pentru a arăta altora puterea statornică a harului lui Dumnezeu.

Doris și Lloyd Van Stone

Cuvânt înainte

Am citit cu lacrimi în ochi această poveste impresionantă a fetei neiubită de nimeni care a devenit femeia pe care Dumnezeu a ales-o și a folosit-o. Din punct de vedere uman, copilăria marcată de cruzime și respingere a lui Dorie ar fi trebuit să facă din ea un adult instabil emoțional și înverșunat. Însă Cristos, ca mântuitor acceptat de curând, a salvat-o și a transformat-o într-un adult echilibrat încetul cu încetul.

Am fost mișcată de modul în care Dorie a fost încurajată în mod miraculos de singura ei posesiune materială, un mic Nou Testament, pe parcursul singurătății ei chinuitoare în lume. Ea a subliniat, a memorat și s-a agățat de promisiunile din el. Era singurul ei prieten. Însă s-a dovedit a fi suficient.

Această istorisire arată cum o persoană poate depăși o imagine de sine proastă nu doar pentru acceptarea și dragostea lui Dumnezeu, ci și pentru o slujire a Lui plină de succes. Este o imagine minunată a lui Cristos care înțelege, poartă de grijă și ridică un copil neiubit, bătut și neglijat, iar apoi îl vindecă și previne în mod miraculos o cicatrice emoțională de durată.

Însă, pentru mine, cea mai frumoasă parte a vieții lui Dorie este faptul că acum își folosește acele experiențe din copilărie pentru a ajuta alți copii molestați fizic să treacă peste rănilor, aducându-le aceeași speranță pe care a găsit-o și ea – Isus.

Evelyn Christenson

1

Mamă, te rog vino acasă!

M-am îndreptat tăcută spre fereastră și am privit în întuneric. Urmăream farurile fiecărei mașini în trecere. M-am așezat pe scaunelul maro din lemn, cu mâinile sub picioare, încercând cu disperare să mă încălzesc.

Orele trecură. Într-un final, am văzut forma vagă a mamei mele luând colțul și venind pe cărare. Până să ajungă la apartamentul nostru care se afla la etajul al doilea, eu am bâjbâit prin camera întunecoasă pentru a-i ieși în cale.

Sper că se va bucura să mă vadă. Însă, ca de obicei, ea trecu repede pe lângă mine și o îmbrățișă pe sora mea Marie*.

— Ce mai faci, draga mea? gânguri ea; eu m-am ridicat în picioare, cu mâinile în buzunarele salopetei uzate, așteptând să mă iubească și pe mine. Dar mă împinse la o parte. Ce vrei? se răsti ea.

— Mă îmbrățișezi și pe mine? am întrebat eu timidă.

— Tu să pleci de aici! se răsti din nou.

Aveam doar șase ani. Însă scenele din acel apartament mi-au rămas adânc întipărite în minte. Nu îmi amintesc nimic luminos. Pereții murdari erau acoperiți cu lemn de culoare închisă. Un scaun maro tapițat, o bancă și un covor mic mobilau camera din față. Următoarea cameră era goală cu excepția unui pat, pe care eu și Marie îl împărțeam, și care se deschidea din dulap.

În fiecare dimineață, mama pleca devreme și nu se întorcea decât seara târziu. Încă o mai văd – cu părul negru înconjurându-i fața

*Numele acesta a fost schimbat.

perfect ovală. Ochii ei căprui se împietreau când striga: „Doris, ai grijă de sora ta. Și nu uita, să nu aprinzi lumina!”

Marie era mai mică cu un an decât mine, iar mama dorea foarte mult ca eu să înțeleg bine un lucru: dacă avea să i se întâmple ceva lui Marie, eu eram vinovată. Responsabilitatea era pe umerii mei.

Eu și Marie ne petreceam zilele doar în apartament. Așteptam cu nerăbdare sfârșitul de săptămână când mama ne pregătea ceva de mâncare. În acele dimineți dormea până târziu, după care toate trei mâncam împreună în liniște. Însă, de cele mai multe ori, meniul nostru consta în mâncarea pe care o putea pregăti un copil de șase ani: sandvișuri cu unt de arahide și gem. Puteam să ajung la borcanul din cămară. Ținând borcanul între genunchi, amestecam și răzuiau cu un cuțit pentru a amesteca uleiul și untul de arahide.

— Nu vărsa uleiul, mă avertiza mama. Dacă o făceam, îl ștergeam repede cu hârtie igienică. Am întins untul de arahide, găurind felia de pâine. Dacă nu aveam gem, îl înghițeam cum puteam.

Câteodată aveam lapte, dar de obicei beam apă. Nu aveam pahare din tablă, doar borcane de gem. După ce am fost bătută că am spart unul din aceste pahare, am învățat să fiu atentă. Îmi puneam un scaun la chiuveta din porțelan, puneam paharul sub robinet și dădeam drumul apei. Cu ambele mâini, îi dădeam paharul lui Marie și apoi coboram de pe scaun.

De multe ori ne rodea stomacul de foame. Odată m-am dus curajoasă până la magazin, sperând că băcanul îmi va da ceva de mâncare. Când a refuzat, i-am promis că mama va plăti a doua zi. Am aflat atunci că doar oamenii cu bani puteau avea mâncare. Tristă, m-am întors acasă în apartament cu mâinile goale și înfometată.

În fiecare seară când o așteptam pe mama, mă simțeam singură și responsabilă. Îmi era groază că ni s-ar putea întâmpla ceva îngrozitor mie sau surorii mele. Întunericul din apartamentul nostru murdar îmi alimenta imaginația mea de copil. *Dacă mama nu se mai întoarce acasă?*

Într-o seară am auzit ușa deschizându-se la primul etaj al blocului. Am luat un cuțit de măcelar din bucătărie, am deschis ușa de la apartamentul nostru și am văzut doi bețivi stând jos în capul scării.